

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15535

гр. София, 10.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в закрито заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20241110106166 по описа за 2024 година

Производството по делото е образувано по искова молба на В. С. - гражданин на ***, против Д. Н. П. - гражданин на ***.

С исковата молба е предявен иск по чл. 422, ал.1 ГПК вр. с, чл. 55, ал.1, пр. 1 ЗЗД. Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 9000 британски лири, преведени без основание по банковата сметка на ответника в банка HSBC.

При горното, настоящия съдебен състав следва да обяви, че спорът между страните не му е международно подсъден и прекрати производството по делото, при следните аргументи:

В казуса ответникът твърди, че е налице осъществен състава на неоснователното обогатяване, като превел по сметка на ответника сума в размер на 9000 британски лири. Сочи се, че трансферът бил осъществен на територията на Кралство ***.

По делото не може да се спори, че ответникът не е български гражданин, както и не е гражданин на държавна - член на Европейския съюз. От извършената справка в НБД "Население" се установява, че това лице никога не е имало регистриран адрес в страната ни. Изискана е служебна информация от МВН Дирекция „Миграция“, от която се установява, че Д. Н. П., родена на 12.01.1988 г., гражданство *** е било издадено съдебно удостоверение за продължително пребиваване със срок на валидност до 26.06.2028 г.

Това дава основание да се приеме, че ответникът няма обичайно местопребиване в държавата ни.

Категорично е, че ответникът няма постоянен/наст. адрес в Р. ***, като не може да се приеме, че ответникът е лице с неизвестен адрес. Така по аргумент от чл.117, ал.2 от ГПК - съгласно който чл.117, ал.1 от ГПК може да се предяви по адрес на пълномощник, когато лицето - ответникът е с неизвестен адрес и няма обичайно местопребиване в страната ни.

Вярно е, че според нормата на чл. 4, ал. 1 от КМЧП на българските

съдилища са международно подсъдни случаите, в които: 1/ответникът има обичайно местопребиваване, седалище според устройствения си акт или местонахождение на действителното си управление в Република *** или 2/ищецът или молителят е български гражданин или е юридическо лице, регистрирано в Република ***. В този смисъл е несъмнено, че международната компетентност на българския съд не е обвързана от кумулативното наличие на визирания в т. 1 и т. 2 на цитираната разпоредба предпоставки, доколкото всяка една от тях съставлява самостоятелно основание за упражняване на националната ни юрисдикция, и такава предпоставка в условията на алтернативност.

В случая под „обичайно местопребиваване“ по смисъла на правото на ЕС следва да се разбира, че това местопребиваване съответства на мястото, което изразява определена интеграция в социалната и семейната среда, като за тази цел трябва по-специално да се вземат предвид продължителността, редовността, условията и причините за престоя на територията на държава-членка, както и причините за преместването в тази държава, гражданството, мястото и условията за обучение в училище, лингвистичните познания, както и семейните и социални отношения, поддържани от лицето в посочената държава (Решение на Съда на ЕО, III-ти състав от 02.04.2009 г. по дело С-523/07); няма основания на понятието "обичайно местопребиваване" да се придава различно значение в другите актове на общностното право от даденото от Съда на ЕО тълкуване, а при действието на чл. 48, ал.7 КМЧП ("По смисъла на този кодекс под обичайно местопребиваване на физическо лице се разбира мястото, в което то се е установило преимуществено да живее, без това да е свързано с необходимост от регистрация или разрешение за пребиваване или установяване. За определянето на това място трябва да бъдат специално съобразени обстоятелства от личен или професионален характер, които произтичат от трайни връзки на лицето с това място или от намерението му да създаде такива връзки.") това значение е приложимо и в българското право; от дадените с посоченото решение на Съда на ЕС насоки при определяне на обичайното местопребиваване на физическите лица и съгласно дефиницията на чл. 48, ал.7 КМЧП следва, че то представлява изцяло фактическа връзка на едно лице с територията на съответната държава. От представената по делото справка в НБД се установява, че длъжникът е с настоящ адрес в чужбина, а така притежавания от него статут за продължително пребиваване на територията на Република *** не може да обоснове извод за наличие на обичайно местопребиваване на ответника на територията на Р. ***.

На следващо място съгласно нормата на чл. 111, ал. 1 и ал. 4 от КМЧП, задълженията, произтичащи от неоснователно обогатяване, се уреждат от правото на държавата, в която то е настъпило и когато от обстоятелствата като цяло следва, че неоснователното обогатяване е в значително по-тясна връзка с друга държава, прилага се правото на тази друга държава.

В случая поради обстоятелството, че неоснователното обогатяване е настъпило на територията на ***, както се извежда от твърдението на страните, а и от приложените по делото доказателства, то следва, че

задълженията, произтичащи от неоснователното обогатяване се намират в най-тясна връзка с Обединеното кралство ***, поради което в случая правоотношението се урежда от правото на тази държава. Налага се извода, че към процесния случай трябва да се прилага правото на Обединеното кралство *** и Северна Ирландия по всички въпроси посочени в чл. 114, ал. 1 от КМЧП, а именно: 1. условията и обхвата на отговорността, както и задължените лица; 2. основанията за изключване на отговорността, както и ограничаването и разделянето на отговорността; 3. мерките, които съдът може да постанови, за да осигури предотвратяване, прекратяване или обезщетяване на вредата или щетата; 4. вида на вредите или щетите, за които може да се търси обезщетение; 5. определянето на размера на вредите или щетите, доколкото това е уредено от правни норми; 6. прехвърляемостта на правото на обезщетение; 7. лицата, имащи право на обезщетение за лично претърпени от тях вреди или щети; 8. отговорността за вреди, причинени от друго; 9. способите за погасяване на задълженията, погасителната давност и прекратяването на права като последица от изтичането на срок; 10. доказването на задълженията, доколкото приложимото право съдържа установени от закона предположения или други разпоредби относно тежестта на доказване.

С оглед на горното и като се има предвид, че съгласно чл.28 от КМЧП международната компетентност се проверява служебно от съда, настоящият съдебен състав приема, че предявения иск не му е международно подсъден. Като се съобрази разписаното в чл.4, ал.1 и чл.111 от КМЧП се следва, че в случай като настоящия - когато ответникът – физическо лице, който няма обичайно местопребиваване в страната ни, между страните не е налице договор за избор на приложимо право след възникване на спора, спорът не е подведомствен на български съд. В този смисъл и съдебната практика - Определение № 349 от 29.07.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 449/2022 г., II т. о., ТК, докладчик съдията ***, Определение № 263051 от 4.05.2022 г. на СГС по гр. д. № 6699/2017 г.

Мотивиран от горното и на основание чл.15 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по иск, предявен от В. С. - гражданин на ***, против Д. Н. П., по **422, ал.1 ГПК вр. с чл. 55, ал.1, пр.1 ЗЗД**, с който се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 9000 британски лири, преведени без основание по банковата сметка на ответника в банка HSBC.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред СГС в седмичен срок от връчването му.

Препис от определението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____